

A VERS

V A S K O P O P A

(Jegyzet a költészetről)

Felébredsz, és várákozva körül nézel: de minden itt van már, a fa is, a kígyó is, a kő is, a nap is. Semmi sem várt rád. Semmi sincs tekintettel rád, semmi sem kérdez téged, minden áll, és halad a maga útján.

S akkor, valamiféle fojtott daccal, vagy mivel, te is elindulsz, hogy a sárból, az álból, a pusztá lélegzetből, amit csak elérsz, valamit, valami egyszerit, a magad kedvére valót teremts. Szabadjára engeded és aggódsz: nem tudod, megáll-e a lábán, megszólal-e, fönnmarad-e.

S ha úgy lesz, s az ritkán esik meg, az a magad kedvére való, az a belőled nőtt hamar napvilágra kerül, és elindul, s az is a maga kedve szerint.

No, és akkor szereted-e azt?

CSAPÓ Julianna fordítása